

D ů v o d y:

Proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem nedokonaného maření exekuce, namítá stížnost dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., že i pokus předpokládá, by tu byl předmět, jenž může zlomyslným jednáním býti poškozen anebo ohrožen; takového předmětu prý zde nebylo, jelikož v době skutku, z něhož jest stěžovatel viněn, nebylo ještě nikým zakročeno o povolení exekuce. Než stížnost přehlíží, že ustanovení Šu 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. nevymezuje pojem hrozící exekuce časově na dobu po žádosti o povolení exekuce, nýbrž že při správném výkladu zákona hrozí exekuce každému, kdož ví, že má v určitý čas platiti a buď platiti nechce nebo jest sobě vědom, že platiti nemůže. Stěžovatel udal, že se obával, že jeho věřitelé, najmě W., povedou na něho exekuci, že pro tuto obavu psal psaní, o které jde, a že mu šlo hlavně o obrazy, prádlo, šaty, knihy a jiné věci, které mu patří. Byly tedy zde dle samého seznání stěžovatelova pohledávky, pro něž hrozila stěžovateli exekuce a jejichž uspokojení hleděl stěžovatel zmařiti vyzváním jiné osoby, jež, nejsouc dlužnicí, nemůže se dopustiti maření exekuce jako přímá pachatelka a proto jednala by jako pouhý nástroj stěžovatelův, k odstranění předmětů majetkových, na něž byla by jinak bývala exekuce vedena.

Čís. 1404.

Pachateli, jenž dobrovolně ustoupil od dokonání zločinu násilného smilstva, lze přes to po případě přičítati zločin podle Šu 93 tr. zák.

Poškrábání jest »škodou« a škrcení »příkořím« ve smyslu Šu 94 tr. zák. Tím, že pachatel škodu nahradil, není zabráněno použití vyšší sazby Šu 94 tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1923, Kr II 742/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 6. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 93 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dle čís. 10 Šu 281 tr. ř. namítá stížnost, že nelze v tomto případě posuzovati jednání obžalovaného dle Šu 93 tr. zák., poněvadž prý vlastně B-ové v užívání osobní svobody neobmezoval, nýbrž prý, že se mu jednalo výhradně jen o pokus násilné soulože, takže zde není ani objektivní, ani subjektivní skutkové podstaty zločinu dle Šu 93 tr. zák. Avšak stížnost přehlíží, že dobrovolným ustoupením od zamýšleného zločinu násilného smilstva (§ 125 tr. zák.) obžalovaný se nestal beztrestným, jakmile jeho jednání má veškeré zákonné známky jiného dokonaného trestního činu. Pokud omezení osobní svobody jest pravidel-

ným prostředkem ku spáchání jiného trestného činu, zde násilného smilstva, nelze je zvláště přičítati, leč právě v případě dobrovolného ustoupení, o jaký se zde jedná. Jako nejbližší příbuzný trestný čin přichází v úvahu právě zločin dle Šu 93 tr. zák., k jehož skutkové podstatě se vyhledává bezprávné omezení osobní svobody, t. j. překážení v užívání volnosti pohybu, ať již se to stane násilím fysickým, nebo psychickým, stane-li se ovšem v úmyslu k tomu směřujícím, pokud se týče s vědomím bezprávnosti tohoto násilného jednání. Konečný cíl použití násilí, totiž pohlavní zneužití osoby třetí, nepřichází při tom již v úvahu. V tomto případě zjistil nalézací soud, že obžalovaný dvakrát po sobě uchopil Vilemínu B-ovou oběma rukama za krk a ji škrtil a, když se mu po dvakrát vytrhla, že ji uchopil po třetí, vrhl ji do silničního příkopu, lehl na ni, znovu ji škrtil, pokoušeje se při tom rozepnouti její reformní kalhoty, a když se mu B-ová znovu vytrhla, že ji opět uvrhl do sněhu a utekl teprve, když slyšel cizí kroky. V tomto jednání obžalovaného jsou předpoklady objektivní skutkové podstaty zločinu dle Šu 93 tr. zák., totiž bezprávné a násilné překážení osobě třetí v užívání osobní svobody. Poněvadž rozsudek dále výslovně zjišťuje, že si byl obžalovaný tohoto násilného omezování osobní svobody i jeho bezprávnosti vědom, jest zjištěna bezvadně i subjektivní stránka skutkové podstaty trestního činu a odsuzující výrok odpovídá zákonu i zjištěnému stavu věci.

Stížnost není odůvodněna ani v tom směru, pokud se snaží dovoditi s hlediska důvodu čís. 11 Šu 281 tr. ř., že první soud překročil meze trestní sazby, uloživ obžalovanému trest dle Šu 94 tr. zák., druhé věty, ačkoliv prý zde není předpokladů pro použití této vyšší trestní sazby. Avšak první soud použil správně vyšší sazby, zjistiť, že B-ová utrpěla mimo omezení osobní svobody ještě další příkoří (škodu) tím, že ji obžalovaný škrtil a poškrábal, způsobiv ji tak lehké ublížení na těle s viditelnými stopami na krku a tváři. Takovéto poškození na těle jest »škodou« ve smyslu Šu 94 tr. zák. bez ohledu na způsob a stupeň poranění. Škracení samo o sobě jest »příkořím« ve smyslu téhož Šu. Okolnost, že se obžalovaný zavázal smírem nahraditi poškozené škodu za utrpěné příkoří a útraty léčení může míti význam při výměře trestu jako okolnost polehčující, nemůže však odčiniti skutečnost, že škoda a příkoří byly způsobeny. Jest tudíž použití vyšší trestní sazby Šu 94 tr. zák. dle zákona odůvodněno.

Čís. 1405.

Veřejnou schůzi spolkovou ve smyslu Šu 14 spolkového zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák. možno konati kdekoliv a kdykoliv, jen když bylo nejméně 24 hodin předem učiněno oznámení předepsané Šem 15 zákona.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1923, Kr II 517/23.)